

РЕШЕНИЕ

№ 11

гр. Ямбол, 24.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, I ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Красимира В. Тагарева

Членове: Яна В. Ангелова
Весела К. Спасова

при участието на секретаря Ваня Д. Динева
като разгледа докладваното от Весела К. Спасова Въззивно гражданско дело
№ 20232300500373 по описа за 2023 година

Въззивното производство е образувано по въззивна жалба на А. А. А. от гр.*, против Решение № 107/21.7.2023 г. на Елховския районен съд, постановено по гр.д. № 137/2023 г., с което е допусната делба между въззивника и Т. Т. А. на самостоятелен обект в сграда с идентификатор 27382.500.2047.1.7 съгласно кадастралната карта и кадастралните регистри на град Елхово, община Елхово, област *, находящ се в сграда с идентификатор 27382.500.2047.1, разположена в поземлен имот с идентификатор 27382.500.2047, с предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент в жилищна или вилна сграда, или в сграда със смесено предназначение, брой нива на обекта: 1, с площ по документ: 66,77 кв.м., състоящ се от две стаи, кухня и сервизни помещения, заедно с прилежащите части, избено помещение №7 с площ 12,64 кв.м., при граници на избеното помещение: коридор, мазе №6, коридор, тротоар, коридор, заедно със 8,971 % идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху терена, ниво: 1, съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: 27382.500.2047.1.8, под обекта: 27382.500.2047.1.4; над обекта: 27382.500.2047.1.10, при равни квоти-по ½. В жалбата се излагат доводи, че съдът правилно е определил, кои са съсобствениците и квотите им в делбения имот, но не е приел възражението на ответника относно предназначението на имота да бъде семейно жилище. Въззивникът намира за противоречив извода на съда, че предназначението на жилището като „семейно“ има отношение при уреждане на ползването му по чл.56 ал.1 от СК, но не и при уреждане на съсобствеността му по реда на чл.34 от ЗС и то в случай като настоящия, когато не е придобито в режим на СИО. Сочи се, че при подялба на имота той няма да може да се ползва от страните и най-вече от децата им, с каквато цел е бил придобит. Излагат се и доводи, че причина за предявяване на иска за делба от ищцата е финансовото ѝ състояние и невъзможността ѝ да изпълнява задължението си за издръжка на децата. В жалбата се иска ЯОС да отмени решението и да признае жилището за имот, приравнен на СИО.

В срока по чл.263 ГПК въззиваемата Т. Т. А., чрез адв. И. Ч. е депозирала писмен отговор на въззивната жалба, според който решението е правилно и обосновано. Сочи, че

правилно е приложена разпоредбата на чл.34 от ЗС, а твърденията на ответника, че делбеното жилище трябва да се третира като семейно, са неоснователни. Мотивите на ищцата да предяви иска са правно ирелевантни, а искането за признаване на жилището за приравнено на СИО, е недопустимо. Иск за жалбата да бъде отхвърлена и решението да бъде потвърдено.

В с.з. въззивникът се представлява от адв. П. Б., който поддържа жалбата и пледира за уважаването ѝ и за отмяна на решението на ЕРС. Моли, съдът да му присъди разносните.

Въззиваемата Т. Т. А., редовно призована, не се явява и не се представлява.

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с предявен от Т. Т. А. против А. А. А. иск за допускане на делба на описания имот, на който са съсобственици, при равни квоти- по 1/2.

В срока за отговор ответникът е заявил, че имотът е придобит по време на съвместното съжителство на страните. Изразил е несъгласие с искането за допускане на делбата. Изложил е доводи, че апартаментът е неподеляем. Посочил е, че от съвместното съжителство страните имат родени две деца: непълнолетната М.А.А. и малолетния И.А.А.. Твърдял е наличието на постигната между страните уговорка - апартаментът да остане на децата и е заявил, че доколкото до раздялата на родителите е бил ползван като семейно жилище, с делбата ще бъдат лишени децата от такова.

ЕРС е уважил иска, като е приел, че са налице предпоставките на закона за допускане на делбата- страните по делото са съсобственици на процесния недвижим имот, като съсобствеността е възникнала чрез закупуването му на публична продажба, проведена по изп.д.№ 20108780400952 от частен съдебен изпълнител с рег.№878 И.Х., която е издала Постановление за възлагане на недвижим имот от 09.01.2017 г., вписано с вх.рег.№388 от 17.03.2017г., акт № 29, т. 2-ри на СВ-Елхово при АВ, влязло в законна сила на 07.03.2017 г. Въз основа на Постановлението съдът е приел, че имотът е придобит от ищцата и ответника при равни права. Намерил е за безспорно по делото и обстоятелството, че страните са съжителствали на семейни начала, без сключен граждански брак, като от това им съжителство имат родени две деца. Обявил е за голословно и неподкрепено с каквито и да е доказателства твърдението на ответника за наличие на договорка между страните, процесният апартамент да остане на децата им. За несъстоятелно е приел и становището, че процесният имот по своето предназначение е семейно жилище. Според съда предназначението на жилището като „семейно“ има отношение при уреждане по смисъла на чл.56 ал.1 от СК на ползването му, но не и при уреждане на съсобствеността му по реда на чл.34 от ЗС и то в случай като настоящия, когато не е придобито в режим на СИО.

Фактическата обстановка по делото е безспорна.

Не се спори, а и от приложеното Постановление за възлагане на недвижим имот от 09.01.2017г. по изп.д.№ 20108780400952 на частен съдебен изпълнител с рег.№878 И.Х. се установява, че страните са придобили собствеността върху делбения имот, находящ се в град *, обл. *, на ул.*****.

По делото е представено и Удостоверение изх.№7760 от 27.03.2017г. на ЧСИ И.Х., че владението върху процесния имот е предадено на купувача Т. Т. А., на 27.03.2017 г.

Въз основа на горното съдът прави следните правни изводи:

Въззивната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 259 от ГПК, от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Поради това е допустима, а разгледана по същество се явява неоснователни по следните съображения:

ЕРС е постановил валидно, допустимо и правилно решение.

Предявен е иск с правно основание чл. 34 ал.1 от ЗС-за делба на съсобствен недвижим имот.

Делото е във фазата по допускане на делбата.

Съгласно разпоредбата на чл. 34 ал.1 от закона, всеки съсобственик може, въпреки противна уговорка, да иска делба на общата вещ, освен ако законът разпорежда друго, или ако това е несъвместимо с естеството и предназначението на вещта.

Районният съд правилно е приел, че съсобствеността между страните върху недвижимия имот е възникнала чрез закупуването му на публична продажба. При липса на данни за размера на дяловете на купувачите от придобитото право на собственост, същите следва да се считат равни. Страните и не спорят, че са станали собственици на по 1/2 ид.ч. от имота. Касае се за жилищен имот-апартамент, чиято делба не е недопустима нито по закон, нито с оглед естеството и предназначението на вещта (жилищно предназначение по смисъла на чл. 37 и чл. 38 от ЗУТ, с легално определение в §5 т.30 от ДР).

Тъй като е установено твърдяното в исковата молба право на делба, уредено в разпоредбата на чл. 34 ал.1 от ЗС, искът правилно е бил уважен. Други предпоставки за уважаването му законът не предвижда. Поради това са ирелевантни изложените във въззивната жалба обстоятелства относно предназначението, дадено от страните след закупуване на имота, да бъде семейно жилище, относно целите за придобиването му, относно причините за предявяване на иска за делба от ищцата, свързани с финансовото ѝ състояние и невъзможността ѝ да изпълнява задължението си за издръжка на децата.

Тъй като въззивната жалба се явява неоснователна, следва да бъде оставена без уважение, а решението на ЕРС като правилно, следва да бъде потвърдено на основание чл. 271, ал.1, предл.1 от ГПК.

Искането на въззиваемата страна за присъждане на разноски, направено в отговора на въззивната жалба, не следва да се уважава, тъй като не са представени доказателства за направени във въззивното производство разноски.

Ето защо ЯОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №107/21.7.2023 г., постановено по гр.д. № 137/2023 г. по описа на Елховския районен съд.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____